

РЕШЕНИЕ

№ 29

гр. София, 02.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 30.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова

Ралица Романова

при участието на секретаря М. Велева и при участието на прокурора Ютеров, като разглежда дело номер **2243** по описа за **2012** година докладвано от съдия Росица Драганова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на С. П. Т., чрез упълномощения адв. Л. Л., против Решение № 184 от 11.01.2012 г., по н.а.х.д. № 17061/2011 г. на Софийски районен съд, НК, 101-ви състав, с което е потвърден електронен фиш серия К, № 0077270, издаден от отдел "Пътна полиция" при СДВР.

С касационната жалба се иска отмяната на оспореното решение и на потвърдения с него електронен фиш, на основание неправилно прилагане на закона, тъй като електронният фиш не съдържа дата на издаване и дата на връчването му на касатора; не е отбелязано коя разпоредба на ЗДвП е нарушена и с кой пътен знак е въведено ограничението на скоростта; не е посочено пред кой орган и в какъв срок може да се обжалва; не е изложена фактическа обстановка, при което не може да се установи къде е извършено нарушението; не е посочен издател на фиша, с оглед преценка за неговата компетентност. Касаторът твърди, че не е управлявал автомобила си по времето, по което е констатирано нарушението. Посочените доводи са по същество касационно основание по чл. 348, ал. 1, т. 1, вр. ал. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК).

Ответникът по касационната жалба – Столична дирекция на вътрешните работи, не е представляван в съдебно заседание по делото и не е изразил становище по жалбата.

Прокурорът дава заключение за основателност на жалбата.

Пред настоящата инстанция са представени пътен лист № 005682, издаден на С. Т. от Д. Т. за превоз по маршрут С. – Г., Г. - Д. К., за времето от 8.40 до 18,30 ч. на 24.08.2011 г. и тахо шайба от МПС за осъществения превоз.

Административен съд София - град, Седми касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди наведеното касационно основание и основанията по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол, и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ. Разгледана по същество същата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, съдът намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо, като постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, по подадена в срок жалба и от компетентен съд в рамките на правомощията му.

С обжалваното решение е потвърден Електронен фиш (ЕФ) серия К, № 0077270, издаден от отдел "Пътна полиция" при СДВР, на основание чл. 189, ал. 4 във връзка с чл. 182, ал. 1, т. 4 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП), с който на С. П. Т., от [населено място], е наложено наказанието „глоба“ в размер на 200 лева за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, установено и заснето с автоматизирано техническо средство. Районният съд е приел за безспорно установено извършването на посоченото в ЕФ нарушение, неговият автор и вина, издаването на ЕФ в съответствие с материалния закон при спазване на процесуалните правила и без съществени нарушения, при съобразяване на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП за фиксиран размер на глобата.

Обсъдил е възраженията в жалбата, като е приел същите за неоснователни за ненадлежното описание на нарушението, тъй като чл. 189, ал. 4 от ЗДвП определя начина на описание на нарушението изцяло формално и по определен образец на акта, утвърден със заповед № I-305/4.02.2011 г. В ЕФ серия К, № 0077270 ясно е посочена разрешената скорост – 50 км/ч. и точното място на нарушението – [населено място], бул. В. В. срещу стадион Г., а снимковият материал дава визуална представа и относно съпътстващи нарушението обстоятелства и по него не може да се приеме за спорно, кое ППС е превишило скоростта, тъй като това е установено със специално техническо средство, което именно установява обекта, движещ се с превишена скорост. От своя страна, въпреки изложените в жалбата твърдения, Т. не е ангажирал доказателства, че не е управлявал собствения си автомобил към момента на нарушението и не е попълнил декларация с данни за лице, за което да твърди, че е извършило нарушението, така както предвижда чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, чийто текст се съдържа и в процесния ЕФ.

Настоящата касационна инстанция не е оправомощена да проверява фактическите констатации на съдебния акт, предмет на проверка от нея. Тя следва да се произнесе в пределите на възприетите за доказани от въззивния съд фактически положения и при спазване на забраната по чл. 220 от АПК за нови фактически установявания. Именно в тези рамки, в настоящия случай, съдът дължи произнасяне по предявените оплаквания. В този смисъл, представените пред настоящата инстанция доказателства

не касаят посоченото касационно основание, а целят установяване на различна фактическа обстановка от възприетата от СРС. Предвид обстоятелството, че ако същите са съществували към датата на съдебното заседание пред СРС, то е нямало пречка да бъдат представени пред него, касационната инстанция не ги кредитира, като създадени с оглед доказването в настоящото производство. Поради процесуалното си бездействие пред първата съдебна инстанция по събирането на доказателства, касаторът не може да се позовава на непълнотата на доказателствата и неизясненост на относими факти към състава на деянието.

При служебно извършената проверка на обжалваното решение за съответствие на решението с материалния закон, на основание чл. 218, ал. 2 от АПК, касационната инстанция констатира, че не е допуснато и нарушение на материалния закон при постановяването му. Констатациите на съда са в съответствие със събраните доказателства по делото, а изводите за произтичащите от тях правни последици и по приложението на относимите правни норми са обосновани, логични и правилни.

Правилни са изводите на СРС относно издаването на ЕФ по утвърдения образец със Заповед № Из-305/04.02.2011 г. на министъра на вътрешните работи, както и по съдържание, за установеност на деянието, авторството и вината и липсата на пропуски при издаването му, както и за съобразен с чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП размер на санкцията.

Неоснователни са доводите пред касационната инстанция за неправилно приложение на закона, касационните доводи за нарушения при описанието на нарушението, за неустановеност по категоричен начин на кой точно водач е засечена скоростта. Същите са идентични с поддържаните в жалбата пред въззивния съд и са подробно обсъдени в мотивите на оспореното решение, като правилно са приети за неоснователни.

Въззивният съд не е бил задължен да събира доказателства относно максимално допустимата скорост, тъй като 50 км/ч. е максимално допустимата скорост в населено място, съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. По делото не са наведени твърдения, не се установява и от доказателствата, че е съществувало ограничение, обозначено с пътен знак, в който случай съгласно ал. 2 на същата разпоредба е допустима и по-висока скорост.

Както правилно е приел въззивният съд, съдържанието на електронния фиш е нормативно предписано и въз основа на същото следва да се основават изводите за установеност на деянието, относимо към състав на административно нарушение, описанието му и всички относими към състава на деянието обстоятелства. Съобразно утвърдения образец, ЕФ следва да съдържа само номера на техническото средство, с което е установено нарушението. Никое от доказателствата на делото не навежда на съмнение относно начина на установяване на нарушението с техническото средство, в това число и предвид заснемането на автомобила на касатора при извършване на нарушението на две от снимките отблизо, на които се установява и регистрационният номер.

По изложените съображения, обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, постановено при правилно приложение на материалния закон и като такова следва да бъде оставено в сила.

По гореизложените съображения и на осн. чл. 221, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София - град, Седми касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Съдебно решение № 184 от 11.01.2012 г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 101-ви състав по нахд № 17061/2011 г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.